

Despre autor

Chemarea străbunilor a fost scrisă de Jack London, autor american eminent și unul dintre cei mai de succes scriitori din America începutului de secol XX. El a reușit să-și folosească intelligent experiența de viață pentru a contura povești despre oameni și animale ce înfruntă natura, dar reușesc să supraviețuiască în ciuda greutăților. London și-a petrecut copilăria în săracie, prin mahalalele din Oakland. A fost curajos încă din copilărie – la vîrsta de 17 ani, s-a aventureat pe mare, la bordul unui vas pentru vânat foci. Odată, a fost condamnat la treizeci de zile de arest, care s-au dovedit a fi un punct de cotitură în viața sa și care l-au făcut să ia decizia de a se concentra pe educație și de a urma o carieră ca scriitor. Cele mai cunoscute povești ale lui, precum *Chemarea străbunilor* și *Colț Alb* reflectă anii petrecuți de London în Klondike, căutând aur. Cel mai bun roman al său, *Lupul de mare*, a fost bazat pe experiențele sale de pe mare. S-a retras la moșia sa de lângă Sonoma, unde a murit la vîrsta de 40 de ani, din cauza mai multor boli.

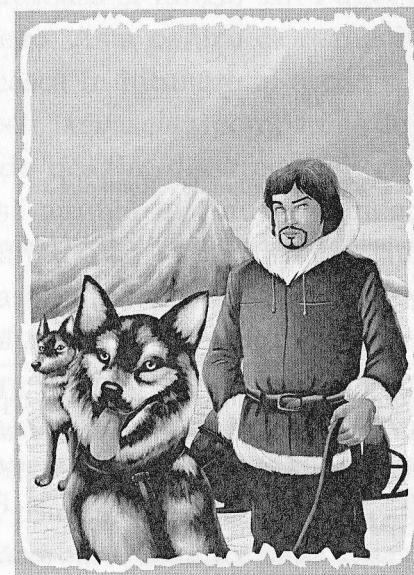
Chemarea străbunilor este povestea unui câine pe nume Buck. Datorită faptului că personajul principal al romanului este un animal, opera este considerată potrivită pentru copii.

Buck, personajul principal al romanului, este descris ca un câine foarte mare, ce seamănă cu un lup. El are o viață bună, deoarece este câinele de companie al judecătorului Miller, în Santa Clara Valley din California de Nord. Manuel, asistentul grădinarului lui Miller, răpește câinele și îl vinde unui antrenor de câini de sanie, deoarece aceștia erau foarte căutați în ținuturile înghețate din Yukon, Alaska. Buck este nevoie să se adapteze condițiilor din Alaska și Yukon.

După un roman de Jack London

2008

Chemarea străbunilor

Buck nu cinea într-o casă frumoasă din veșnic însorita Santa Clara Valley, pe moșia judecătorului Miller. Casa era aşezată departe de drumul principal și nu se vedea prea bine, deoarece era pe jumătate ascunsă de copaci, printre care abia se putea zări puțin din veranda răcoroasă. Drumul până la casă era format din alei pietruite ce șerpuiau printre peluzele late și pe sub pâlcurile de plăci de lemn înalte. Erau și niște grajduri imense unde munceau o duzină de bărbați și băieți, și firuri de case ale muncitorilor de la vie, un lanț

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României LONDON, JACK

Chemarea străbunilor / după un roman de Jack London. - București : Unicart, 2017
ISBN 978-606-576-530-6
821.111

Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiere, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Capitolul 1

Drumul spre sălbăticie

Buck nu cinea ziarele. Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut că problemele urmau să înceapă nu numai pentru el, ci și pentru orice alt câine de pe coastă, cu mușchi puternici și blană călduroasă și lungă, din Puget Sound până la San Diego. Astă pentru că oamenii începuseră să scotocească în întunericul arctic și găsiseră un metal galben, iar vasele și companiile de transporturi profitau de ocazie, deoarece mii de oameni se grăbeau să ajungă în ținuturile nordice. Acești oameni căutau câini voini, cu mușchi puternici și blană groasă, care îi proteja de ger.

Buck trăia într-o casă frumoasă din veșnic însorita Santa Clara Valley, pe moșia judecătorului Miller. Casa era aşezată departe de drumul principal și nu se vedea prea bine, deoarece era pe jumătate ascunsă de copaci, printre care abia se putea zări puțin din veranda răcoroasă. Drumul până la casă era format din alei pietruite ce șerpuiau printre peluzele late și pe sub pâlcurile de plăci de lemn înalte. Erau și niște grajduri imense unde munceau o duzină de bărbați și băieți, și firuri de case ale muncitorilor de la vie, un lanț

nesfârșit și ordonat de barăci și umbrare lungi din viață de vie. Tot acolo mai erau și stația de pompare a apei pentru fântâna arteziană și bazinul mare de ciment unde băieții judecătorului Miller se scăldau dimineața și se răcoreau în zilele foarte călduroase.

Buck se născuse acolo și tot acolo își petrecuse patru ani din viață. Într-adevăr, mai erau și mulți alți câini; nu se putea altfel pe un spațiu atât de mare, dar ei nu contau. Ei veneau și plecau, stăteau în cotețe supraaglomerate sau trăiau în obscuritatea casei, precum Toots, mopsul japonez sau Ysabel, cățelușul fără păr – creațuri ciudate ce rareori își scoteau nasul afară sau puneau picioarele pe pământ. Pe de altă parte, erau fox-terierii, ce lătrau amenințări la adresa lui Toots și Ysabel, care îi priveau de la geamuri și erau protejați de o legiune formată din menajere echipate cu mături și spălătoare.

Dar Buck nu era nici câine de casă, nici de cotel. Toată împărăția era a lui. Plonja în bazinul cu apă sau se ducea la vânătoare cu băieții judecătorului. El le escorta pe Mollie și Alice, fiicele judecătorului, iar în noptile de iarnă stătea la picioarele acestuia, în fața șemineului din bibliotecă. Îi căra pe nepoții judecătorului în spate, îi tăvălea prin iarba sau le veghea pașii în timpul aventurilor de la fântână, grajduri și chiar mai departe, pe lângă padocuri și tufe de căpsuni. Păsea demn printre terrieri și îi

ignora pe Toots și Ysabel, deoarece el era rege peste toate ființele de pe moșia judecătorului Miller, fie ele târâtoare, zburătoare, mișcătoare și chiar umane.

Buck moștenise toate acestea de la tatăl său Elmo, un Saint Bernard uriaș, ce fusese tovarășul de nedespărțit al judecătorului. El nu era chiar atât de mare și de greu. Cântarea doar șaptezeci de kilograme deoarece mama lui, Shape, fusese un ciobănesc scoțian. Oricum, greutatea impunătoare, la care se adăuga demnitatea ce venea din traiul bun și respectul tuturor, îl făcea să arate ca un adevărat rege. Cât fusese pui, avusese o viață de aristocrat. Se născuse cu o anumită mândrie și era chiar puțin egoist, aşa cum devin uneori boierii cu moșii întinse, din cauza traiului lor solitar. Dar el reușise să nu devină un simplu câine de casă răsfățat. Vâنătoarea și bucuria plimbărilor prin natură îl ajutaseră să nu se îngraše și să-și întărească mușchii. Si în cazul lui, ca și pe câinii din rasele nordice, dragostea de apă îl menținuse în formă și sănătos.

Așa era Buck în toamna anului 1897, când aurul descoperit la Klondike atrăgea oameni din toate colțurile lumii către nordul înghețat. Dar Buck nu citea ziarele, deci nu avea de unde să știe că Manuel, unul dintre ajutorii grădinarului, era o cunoștință nedorită.

Manuel avea un mare păcat. El adora să joace la loteria chinezească. De asemenea, avea o mare slăbiciune în privința pariurilor – avea încredere în sistem. Asta îl făcu să-și semneze condamnarea. Jocul într-un astfel de sistem necesită bani, în vreme ce salariul unui grădinar nu acoperă întreținerea unei soții și a mai multor copii.

În noaptea de neuitat a trădării lui Manuel, judecătorul era ocupat cu întâlnirea Asociației Cultivatorilor de Struguri, iar băieții erau ocupați cu organizarea unui club atletic. Nimici nu îl văzu ieșind cu Buck prin livadă la ceea ce câinele credea că este o plimbare. Și, cu excepția unui singur om, nimici nu îl văzu ajungând la mica gară numită College Park. Manuel vorbi cu un bărbat, care îi dădu niște bani.

– Ai putea împacheta bunurile înainte să le livrezi, spuse străinul arťagos, iar Manuel trecu o sfoară groasă în jurul gâtului lui Buck, pe sub zgardă.

– Dacă învârti de ea îl sugrumi, spuse Manuel, iar străinul aproba imediat.

Buck nu înțelese ce se întâmpla, dar era învățat să aibă încredere în persoanele pe care le cunoștea, deoarece le considera mai înțelepte decât el. Totuși, când văzu sfoara înmânată străinului, mărâi amenințător. Își arăta nemultumirea, crezând cu înfumurare că va fi înțeleasă ca o comandă. Dar, spre

surprinderea lui, sfoara se strânse în jurul gâtului său și îl sugrumă. Într-un acces de furie sări la bărbat, care îl întâmpină cu o mână întinsă, îl prinse de gât și îl aruncă pe spate. Acum funia era strânsă și mai tare, în timp ce Buck se zbătea furios, cu limba scoasă, încercând în zadar să respire. Nu mai fusese tratat atât de rău niciodată și nu mai fusese vreodată atât de furios. Dar forța sa dispără, ochii i se încețoșară și nu mai știu nimic, în vreme ce trenului i se semnaliza să pornească, iar doi oameni îl aruncă în vagonul cu bagaje.

Apoi, deveni ușor conștient că îl durea limba și că era zgâltăit într-un fel de căruță. Zgomotul infernal scos de locomotivă la o trecere îl lămuri unde se afla. Călătorise de prea multe ori cu judecătorul pentru a nu ști sentimentul de a fi transportat în vagonul de bagaje. Deschise ochii și fu pătruns de mânia neînfrânată a unui rege răpit. Bărbatul se repezi spre gâtul său, dar Buck fu mai rapid decât el. Fălcile lui nu se încleștară complet pe mâna, dar nici nu dădură drumul până ce nu fu iarăși lăsat inconștient.

- Da, spuse bărbatul, ascunzându-și mâna sfâșiată de privirea paznicului de la bagaje, care fusese atras acolo de zgomotul luptei. Merg cu el în Frisco, pentru șeful meu. Un doctor nebun de acolo crede că îl poate salva.

Despre călătoria din acea noapte, bărbatul vorbi mai multe într-o baracă din spatele unei cârciumi de pe ţărmul din San Francisco.

- Iau numai cincizeci pe el, mormăi bărbatul, și nu aş mai face asta niciodată, nici pentru o mie, pe loc.

Mâna sa era înfășurată într-o batistă, iar cracul drept al pantalonilor era sfâșiat de la genunchi până la gleznă.

- Celălalt cât a luat? întrebă proprietarul cârciumii.

- O sută.

Răpitorul își desfăcu bandajele însângerate și se uită la mâna rănită.

- Dacă nu fac cangrenă...

- Va fi pentru că ai fost născut să mori spânzurat, râse proprietarul. Uite, dă-mi o mâna de ajutor până ce-ți vinzi marfa, adăugă el.

Amețit, cu dureri insuportabile de gât și limbă, pe jumătate mort, Buck încercă să-i înfrunte pe cei care îl torturau. Dar fu aruncat la pământ și sugrumat de mai multe ori, până ce reușiră să-i scoată zgarda grea de alamă de la gât. Apoi funia fu desfăcută, iar el aruncat într-o cușcă.

Acolo rămase pentru tot restul nopții, alinându-și mânia și orgoliul rănite. Era surprins și nu putea înțelege ce voiau de la el și de ce îl țineau închis în acea cușcă îngustă. Nu știa exact motivul, dar se simțea amenințat de un dezastru iminent. Sări în

Drumul spre sălbăticie

picioare de mai multe ori pe timpul nopții, când se deschidea ușa barăcii, sperând că îl va vedea pe judecător sau cel puțin pe băieți. Dar de fiecare dată, era doar fața umflată a barmanului, ce se holba la el cu ajutorul luminii slabă dată de o lumânare de seu. De fiecare dată, lătratul vesel ce tremura în gâtul lui Buck se transforma într-un mărățit sălbatic. Dar barmanul îl lăsa în pace; dimineața, încă patru barbați intrară și luară pe sus cușca. Buck se gândi că erau alții care voiau să-i facă rău, deoarece erau niște creațuri hidroase, zdrențăroase și murdare; el se apucă să latre și să se repeadă la ei printre gratii. Aceștia începură să râdă și să-l împungă cu bețe, pe care Buck le prinse repede cu dinții, până ce își dădu seama că ei asta voiau de fapt. Astfel, se întinse pe jos și îi lăsa să ridice cușca într-un fel de căruță. Apoi, el și cușca în care se afla închis începură un drum lung, prin mai multe mâini. Funcționarii de la oficiul de poștă rapidă se ocupară de el; fu mutat într-un alt mijloc de transport; apoi îl căra un camion, alături de multe alte cutii și pachete, și un vapor cu aburi; fu debarcat de pe vas și dus într-un depou de cale ferată, și în final urcat la bordul unui vagon expres.

Acest vagon expres era tras de locomotive care suierau, iar timp de două zile și două nopți, Buck nici nu mânca, nici nu bău. Era furios, aşa că întâmpină orice funcționar cu mărățuri, iar aceștia răspundeau